

Παράδεισο χωρίς εσάς δεν τον θέλω! Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής, ο εν Πάτμω (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ Πεμπτούσια

Ο νέος Άγιος της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας, ο Γέροντας της Πάτμου, Ο Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής ήταν πράγματι χρηστός και εύχρηστος δούλος Κυρίου. Αναδείχθηκε εφάμιλλος των αλιέων της Γαλιλαίας αφού ακολούθησε στις ημέρες μας τα βήματά τους και έγινε Ιεραπόστολος και πνευματοφόρος Πατέρας της Εκκλησίας, στύλος και εδραίωμά της, ομολογητής πίστεως και πρότυπο όλων, όσοι επιθυμούν την κατά

Χριστόν καινή ζωή.

Ο Όσιος Αμφιλόχιος ήταν ο ασκητής που βίωνε έμπονα την πραγματικότητα, ενημερωνόταν για τα επίκαιρα προβλήματα και κατανοούσε το μέγεθός τους, για να μπορεί ανάλογα να συντρέχει και να έρχεται αρωγός στους εμπερίστατους δείχνοντας σπλάχνα οικτιρμών και αδελφικής εν Χριστώ αγάπης. Του αρμόζουν οι τίτλοι του ασκητού, του κατηχητού και διδασκάλου, του ιεραποστόλου, του ομολογητού, του θαυματουργού. Έλαμψε ο νέος Πάτριος Άγιος στο νοητό της Εκκλησίας μας στερέωμα ως νεόφωτος αστέρας, ο οποίος με τις αστραπές του Αγίου Πνεύματος που ενοικούσε μέσα του φώτισε τα πέρατα της Ορθόδοξης κοινωνίας μας.

Ο Γέροντας Αμφιλόχιος υπήρξε θιασώτης της ισάγγελης βιοτής και πολιτείας και συγχρόνως μιμητής και ομότροπος των πάλαι οσίων ασκητών, των οποίων στη σύγχρονη εποχή ανεζωγράφησε τα ηρωϊκά πνευματικά κατορθώματα.

Ο «πλήρης πνεύματος Αγίου και πίστεως» (Πραξ. ια 24) Γέροντας, ανέτειλε στην εξάκουστη νήσο της Πάτμου από γονεῖς απλοϊκοὺς μεν και πτωχοὺς, αλλά τηρητές των ευαγγελικῶν προσταγμάτων, τον Εμμανουήλ Μακρῆ από την Λειψώ και την Ειρήνη Μακρῆ από την Πάτμο. Το φως του ηλίου εἶδε στις 13 Φεβρουαρίου του σωτηρίου ἔτους 1889 και κατά το ἅγιο βάπτισμα ἔλαβε το ὄνομα Αθανάσιος.

Ἁγιασμένος από την κοιλιά της μητέρας του το νήπιο Αθανάσιος ουδέποτε θήλασε κατά τις δύο σταυρώσιμες ημέρες, την Τετάρτη και την Παρασκευή και ὅσο μεγάλωνε προόδευε στην αρετή και «χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό» (Λουκ. β 40). Ο τακτικός εκκλησιασμός του μικροῦ Αθανασίου στην επιβλητική Μονή του Αγίου Ιωάννου, του Θεολόγου, αύξανε την ευλάβειά του προς τα Θεῖα και τον πόθο της ολοκληρωτικῆς αφιερώσεώς του στην Εκκλησία του Χριστοῦ. Ἐτσι, στην ηλικία των 17 ετών ἐκάρη μοναχός και ἔλαβε το ὄνομα Αμφιλόχιος. Ευγνωμονώντας τον Θεό μας για την τιμητική προς αὐτόν κλήση Του παρέδωσε ὅλη την ἔφεση της

καρδιάς του και τις αείρρυτες πηγές των δακρύων του. Πίστευε ο νεαρός μοναχός, ότι ο δρόμος που επέλεξε ήταν δρόμος προσφοράς, δρόμος θυσίας, δρόμος αυταπαρνήσεως. Όλές του οι κινήσεις, οι πράξεις, τα λόγια ήταν μόνο για την δόξα του Χριστού μας. Είναι από τις λίγες σύγχρονες μορφές που αγάπησαν τόσο τον Εσταυρωμένο Λυτρωτή μας. Τον αγάπησαν και μόχθησαν για την δόξα του παναγίου Ονόματός Του.

Ο Όσιος Αμφιλόχιος έπαιρνε δύναμη από την μονολόγιστη ευχή, την ευχή του Ιησού, την οποία ασίγητα είχε στο στόμα του, καθώς την διδάχθηκε από τον σπηλαιώτη ασκητή, τον κολλυβά Θεόκτιστο, που τον επισκεπτόταν στο ερημητήριό του στην Παναγία του Γραβά, χάριν πνευματικής ωφελείας. Η μονολόγιστη ευχή, «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν», σώζει, ζωογονεί, χαροποιεί, δυναμώνει, στηρίζει. Ήξερε ο Γέροντας ότι η ευχή είναι βοηθητική στην κάθαρση, μόνη της, όμως, δεν είναι αποτελεσματική. Το να καίει κανείς κιλά λιβάνι όταν προσεύχεται, αν ο νους του είναι γεμάτος από κακούς λογισμούς για τους άλλους, δεν ωφελεί, αφού το θυμίαμα δεν ανεβαίνει στον ουρανό. Από τον νου κατεβαίνει ο πειρασμός στην καρδιά και κάνει τον άνθρωπο θηρίο. Αξία έχει όταν η μονολόγιστη ευχή συνοδεύεται από κάθαρση, από νήψη.

Νηστευτής ακραιφνέστατος ο νεαρός Αμφιλόχιος τρεφόταν με λιτή τροφή και ουδέποτε έφθασε σε κορασμό, ώστε να σηκωθεί από το τραπέζι χορτασμένος, γνωρίζοντας ότι «ο χορτασμός της κοιλίας ξηραίνει τα της κατανούξεως δάκρυα, ενώ η νηστεία και η εξ αυτής θλίψις γεννά δάκρυα σωτηριώδη», καθώς αναφέρει στην Κλίμακά του ο Άγιος Ιωάννης (Λόγος ιδ, ιε -ιστ). Το απέριττο κελλί του ήταν η πνευματική του παλαιίστρα, μέσα στην οποία πάλευε καθημερινώς «προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνας τούτου» (Εφес. στ 11).

Η έννοια της ακτησίας και η μνήμη του εγγύς θανάτου ήταν βαθύτατα ριζωμένη στην καρδιά του και για το κελλί του επαναλάμβανε τη φράση των ασκητών: «Σήμερον εμού, αύριον ετέρου και ουδέποτε τινος». Σε αυτό μάλιστα προς διαρκή μνήμη θανάτου είχε τοποθετήσει και ένα κρανίο νεκρού με την επιγραφή: «Και συ αύριο» και μυστικώς μονολογούσε: «Άνθρωπος ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού και ωσει άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει» (Ψαλμ. 102, 13).

Για την αυστηρή του τάξη και την άμεμπτη διαγωγή ο Γέροντας Αμφιλόχιος έλαβε το Μέγα Αγγελικό Σχήμα σε ηλικία εικοσιτεσσάρων ετών από τον πνευματικό του Γέροντα στο ερημικό κάθισμα «του Απολλώ». Ο ιερός έκτοτε ζήλος του για ισάγγελη βιοτή δεν ελλατώθηκε μέχρι την τελευταία του αναπνοή. Αρκεί μόνο να υπογραμισθεί ότι και ως προϊστάμενος της Αποκαλύψεως σκληραγωγούσε τον εαυτό του κοιμώμενος σε ξύλινο κρεβάτι που είχε μήκος μικρότερο από το ύψος

του. Άλλωστε ο χρόνος για τις γονυκλισίες και τις εδαφιαίες μετάνοιες δεν του επέτρεπε και πολλήν ανάπαυση.

Ό ερχομός του Γέροντος στο Άγιον Όρος για εκμάθηση του εργοχείρου του ξυλογλύπτου και η επικοινωνία του με τους εκεί πατέρες τον ωφέλησε στην νοερά προσευχή και τον οδήγησε στην ολοκλήρωση της αρετής. Μετά η προσκυνηματική του επίσκεψη στους Αγίους Τόπους αύξησε τον ζήλο του για ιεραποστολική δράση. Τέλος η συναναστροφή του στην Αίγινα με τον Όσιο Νεκτάριο οδήγησε τον Γέροντα Αμφιλόχιο σε πλήρη αοργησία και σε πλούσιο τρυγητό της πρακτικής ισαγγέλου πολιτείας και της ιεραποστολικής δράσεως.

Η φλεγόμενη από θείο έρωτα καρδιά του μοναχού Αμφιλοχίου δεν αναπαυόταν μόνο στις μυστικές χαρές και απολαύσεις της μοναδικής αγωγής, αλλά ένιωθε υπεύθυνος ενώπιον του Θεού για τις ψυχές των συνανθρώπων του, τόσο των εγγύς όσον και των μακράν. Έβλεπε τις ψυχές ακατήχητες και πονούσε η καρδιά του. Ήταν ψυχές «υπέρ ων Χριστός απέθανε» (Ρωμ. ε 8), πως μπορούσε να αδιαφορήσει γι' αυτές. Θυμόταν τον τον Άγιο Αντώνιο, που ενώ ζούσε στην ερημία της Θηβαΐδος κατέβαινε στην Αλεξάνδρεια όταν η εκεί χριστιανική κοινότητα είχε ανάγκες κυρίως πνευματικές. Έβλεπε μπροστά του τον Χριστό μας γυμνό, πεινασμένο, διψασμένο, στην φυλακή, στο κρεβάτι του πόνου και δεν ήθελε να ακούσει πικραμένη τη φωνή Του να μου λέει: «Επείνασα και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και ουκ εποτίσατέ με, ξένος ήμην και ου συνηγάγετέ με, ασθενής και εν φυλακή και ουκ επεσκέψασθέ με» (Ματθ. κε 42-43). Έβλεπε επίσης τον Χριστό μας να τον παροτρύνει να μαθητεύσει «πάντα τα έθνη» (Ματθ. κη 19) και να του δείχνει τους αγρούς, που είναι έτοιμοι για θερισμό. Γνώριζε πολύ καλά ο Όσιος Γέροντας ότι η ιεραποστολή ξεκινά από το σπίτι μας, από τη γειτονιά μας, από το σχολείο μας, από το άμεσο κοινωνικό μας περιβάλλον και θεωρούσε αυτήν, όπως και ακρότατη έπαλξη της αρετής. Έτσι οραματιζόταν και τα στενάζοντα Δωδεκάνησα κάτω από την ιταλική κατοχή ελεύθερα με μοναστικές και ιεραποστολικές αδελφότητες.

Βαδίζοντας τα βήματα των Αγίων Αποστόλων και των ιεραποστόλων όλων των χρόνων, των «μηδέν εχόντων και τα πάντα κατεχόντων» (Β Κορ. στ 10) ο Όσιος Αμφιλόχιος δεν επτοείτο από έλλειψη συνεργατών και οικονομικών πόρων. Θαρρούσε πάντοτε στην Θεία Χάρη, η οποία «τα ελλείποντα αναπληροί» και προχωρούσε σταθερά για την εξάπλωση της Βασιλείας του Θεού και επί της γης.

Μεριμνώντας και για την φύση και σεβόμενος αυτήν, την οποίαν μας παρέδωσεν ο Κύριος με την εντολήν «Εργάζεσθαι και φυλάττειν» (Γεν. 2, 15) ήθελε ταυτόχρονη εκμετάλλευση και προστασία της. Η δυσαρμονία στον φυσικό κόσμο, που σήμερα παρατηρείται, οφείλεται στο ότι ανατράπηκαν οι νόμοι που ο Θεός έθεσε για τη λειτουργία της κτίσεως και έλλειψη σεβασμού της. Έτσι δεν πατέμεινε και σε αυτό απαθής. Ήταν ιεραπόστολος και στην φύση. «Αναζωσάμενος ισχυρώς την οσφύν αυτού ήρεισε τους βραχίονας αυτού εις έργον» (Παροιμ. λα 17). Αγόρασε γη και την πευκοφύτευσε με τα δένδρα που μέχρι σήμερα ονομάζουν «Αμφιλοχίες». Δένδρα ποτισμένα με νερό που ο ίδιος κουβαλούσε και με προσευχή.

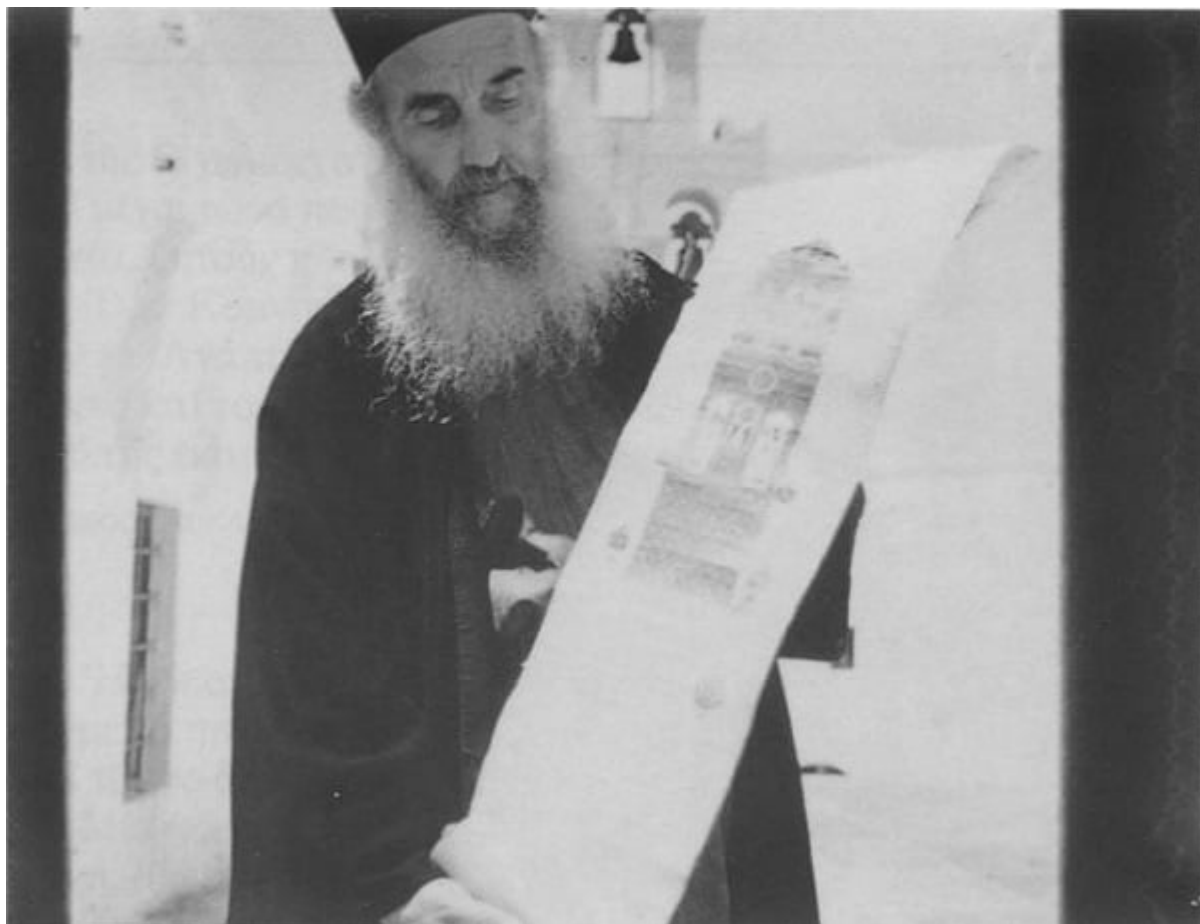
Μετά από πιέσεις, το 1919 χειροτονήθηκε διάκονος στο νησί της Κω και ξεκίνησε την αποστολική του δράση στην στενάζουσα τότε Δωδεκάνησο, αλλά και στην Κρήτη και όλη την ελλαδική επικράτεια. Στην Κω συνάντησε κάποιον Οθωμανό που του ζήτησε να γίνει Χριστιανός. Ο Γέροντας αφηφώντας τους κινδύνους και τις

αντιδράσεις πολλών και λέγοντας «τον ερχόμενον προς με, ου μη εκβάλω έξω» (Ιω. στ 37) και παρά τις αντιδράσεις ορισμένων τον βάπτισε δίνοντάς του το όνομα «Ιωάννης» και όχι μόνο τον μύησε στα της πίστεως, αλλά και μερίμνησε για την οικονομική του αποκατάσταση ερχόμενος ο ίδιος προς τούτο στον Πειραιά.

Στην ηλικία των τριάντα ετών, ώριμος πλέον ο Γέροντας, χειροτονήθηκε Ιερέυς του Θεού του Υψίστου στην Σάμο και Τον παρακάλεσε να τον διατηρήσει ταπεινό μέχρι την τελευταία του επί γης διακονία στο ιερό θυσιαστήριο. Έτσι, αλλοιωμένος και μεταρσιωμένος εξερχόταν από το ιερό βήμα πάντοτε ο Γέροντας Αμφιλόχιος μετά από την κατάνυξη που ένιωθε και τα δάκρυα που του έτρεχαν κατά τη μετουσίωση των Τιμίων Δώρων, αφού έβλεπε φλόγες να κυκλώνουν το ιερό θυσιαστήριο. Γι' αυτό ταυτοποιούσε τους Ιερείς του Υψίστου με τους Αγίους Αγγέλους.

Με τη βοήθεια εκλεκτών ψυχών και δη γυναικών από τα γύρω νησιά ο Γέροντας Αμφιλόχιος ανέπτυξε τα ιεραποστολικά του σχέδια. Ίδρυσε τους πρώτους στην Ελληνική επικράτεια Κύκλους Κυριών και Κατηχητικά Σχολεία Νεανίδων με έδρα την τότε καταδυναστευομένη από τους αζυμίτες νήσο της Κω. Ανέλαβε την διεύθυνση του Ορφανοτροφείου Ρόδου, το οποίο οι Παππικοί είχαν εξιταλίσει, και εργάσθηκε ιεραποστολικά στην Κάλυμνο, Νίσυρο, Πάτμο και Λέρο. Προσευχόταν και εργαζόταν. Το Κρυφό Σχολειό αναβίωσε στις ημέρες του και ο σπόρος της ευσεβείας βρήκε γόνιμο έδαφος.

Το 1925 ο Γέροντας Αμφιλόχιος διορίσθηκε Προϊστάμενος του Ιερού Σπηλαίου της Αποκαλύψεως. Επί δέκα συναπτά έτη ζούσε την ιερότητα του τόπου, όπου ομίλησε ο Θεός με τους ανθρώπους. Λειτουργούσε, εξομολογούσε και κήρυττε. Θεράπευε τους ασθενείς με την μεσιτεία του Θεολόγου Ιωάννου και πορευόταν τον δρόμο της αρετής και της νήψεως. Το 1935 ανέλαβε την ηγουμενία της Μονής του Θεολόγου, θέση την οποία με δυσκολία κράτησε για δυό χρόνια. Επέτρεψε ο Κύριος να έλθει πειρασμός, για να λάβει ο Γέροντας και το στεφάνι της μαρτυρικής ομολογίας.

Τα δόλια και ύπουλα σχέδια των αλλοδόξων κατακτητών δεν άγγιζαν το γνήσιο Όρθόδοξο Έλληνα, στις φλέβας του οποίου έρρεε αίμα ηρώων και μαρτύρων. Κρατούσε την σημαία της πίστεως και της πατρίδος υψηλά και αντιδρούσε με θαυμαστό ψυχικό σθένος στους δυτικόφρονες. Γι' αυτό τον επισήμαναν ως επικίνδυνο και οι κινήσεις του τέθηκαν υπό παρακαλούθηση. Ευρέθηκε κατά θεία παραχώρηση και εδώ Ιούδας, ο οποίος πρόδωσε τον Γέροντα. Αυτός προερχόταν από τους κόλπους της μοναστικής αδελφότητας. Ο Γέροντας Αμφιλόχιος απομακρύνθηκε βίαια από την ηγουμενία και όπως παλαιότερα οι Κολλυβάδες εξήλθαν από το Αγιώνυμο Όρος και με τις λαμπάδες της ευσεβείας διατήρησαν αναμμένο το φως της Ορθοδοξίας στα νησιά της Ελλάδος, έτσι, και ο Γέροντας Αμφιλόχιος εξορίσθηκε από την Πάτμο από τους Ιταλούς, για να φωτίσει τον χειμαζόμενο ελληνικό λαό. Ως Απόστολος, λοιπόν, ελεύθερος περιόδευσε διδάσκοντας σε όλη την Ελλάδα, σε Ήπειρο, Μακεδονία και Κρήτη. Ο αγαθός σποριάς Αμφιλόχιος έσπειρε το Λόγο του Θεού χωρίς κόπωση και αξιώθηκε να απολαύσει πλούσιο πνευματικό αμητό. Στα Χανιά της Κρήτης αναπαυόταν στον οίκο της σύγχρονης Δορκάδος Μαρίκας Κουφάκης, η οποία ονομάσθηκε στο τέλος της ζωής της χάριν αυτού δια του αγγελικού σχήματος «Αμφιλοχίας Μοναχής».

Μετά τη λήξη του χρόνου της εξορίας του, το 1939, ο Γέροντας Αμφιλόχιος επέστρεψε πανηγυρικώς στην Πάτμο, όπου επιδόθηκε στην ανάπτυξη της Μονής

του Ευαγγελισμού και την πνευματική ολοκλήρωση των μοναζουσών της. Η φροντίδα του, όμως, δεν περιορίσθηκε μόνο στο Μοναστήρι του. Το αποστολικό και πατερικό πνεύμα του Γέροντος Αμφιλοχίου δεν είχε όρια. Πνευματικές μοναστικές κυψέλες ίδρυσε και στην Αίγινα και στην Κάλυμνο. Πάντοτε ιλαρός, ευπροσήγορος, απλός, ταπεινός και ανεξίκακος υποδεχόταν όλους, εγγράμματους και αγράμματους με τον προσήκοντα σεβασμό και την αγάπη του Χριστού μας. Ήταν ο μαγνήτης που τραβούσε επάνω του όλους, ακόμη και τα παιδιά. Είχε την δύναμη να σκύβει στα τραύματα των ψυχών και να χύνει σ' αυτά βάλσαμο παρηγοριάς, βάλσαμο αγάπης Χριστού. Έδινε θάρρος στους εμπεριστάτους και με διάκριση εφάρμοζε την οικονομία της Εκκλησίας στους εξομολογουμένους. Η ευχή του Ιησού δεν έλλειπε ποτέ από τα χείλη και την καρδιά του μεγάλου αυτού Αιγαιοπελαγίτη ασκητή. Και η αγάπη του άφατη για όλους τους ανθρώπους. για όλα τα πνευματικά του ιδιαίτερα παιδιά. Συνήθιζε να λέει:

- Παράδεισο, χωρίς εσάς, παιδιά μου, δεν τον θέλω!

Με την χάρη του Θεού ο Γέροντας Αμφιλόχιος έφθασε σε βαθύτατο γήρας. Ο ενθουσιασμός του, όμως, καθώς και το νεανικό του σφρίγος παρέμενε το ίδιο. Η φήμη της αγιότητός του εξήλθε από τα όρια της Ελλάδος και πλήθος κόσμου κατέφευγε στις πνευματικές του νουθεσίες και προτροπές. Όταν έφθασε ο καιρός της αναλύσεώς του, της μεταδημοτεύσεώς του για την ουράνια Βασιλεία, αφού «κακοπάθησε και έργον εποίησεν ευαγγελιστού», εφαρμόζοντας την εντολή του Αποστόλου των Εθνών Παύλου προς τον Τιμόθεον (Β Τιμ. δ 5), έδωσε την ευλογία του στις μοναχές της Μάνδρας του και παρέδωσε την αγία του ψυχή «εις χείρας Θεού ζώντος» (Εβρ. ι 31) στις 16 Απριλίου του 1970.

Ο Γέροντας Αμφιλόχιος δόξασε τον Κύριο με την οσιακή του πολιτεία και ο Κύριος τον αντιδόξασε με πλήθος θαυμάτων. Τα τίμια λείψανά του ανακομισθέντα το 1980 βρέθηκαν κροκοβαφή και μυροβόλα. Έκτοτε η θήκη τους αναδείχθηκε ακεσώδυνο φρέαρ και πηγή άλλη Σιλωάμ. Άπειρα είναι τα καταγεγραμμένα θαύματα και οι ιάσεις που επιτελούνται με τις πρεσβείες και την χάρη του νεοφανούς αυτού της Πάτμου Οσίου, του θαυματουργού Αμφιλοχίου.

Έτσι διηγείται μια Πατμία που διαμένε στον Πειραιά, η κυρία Ν.Τ., ότι είχε ακούσει για την θαυματουργική χάρη του Οσίου Αμφιλοχίου και είχε προμηθευθεί λαδάκι από την κανδήλα του τάφου του. Σε μια πνευματική σύναξη που έκανε στο σπίτι της η κυρία Ε.Σ. της έδειξε έναν όγκο που είχε στο πέλμα και για τον οποίο οι γιατροί της είχα συστήσει εγχείρηση. Η Πατμία οικοδέσποινα της έδωσε να βάλει πάνω στον όγκο το λαδάκι του Αγίου και μαζί έψαλαν το Απολυτίκιό του. Όταν μετά από ημέρες η πάσχουσα πήγε στους γιατρούς, εκείνοι απόρησαν πως είχε εξαφανισθεί ο όγκος.

Λίγες ημέρες μετά την θεραπεία της βλέπει αυτή στον ύπνο της τον Γέροντα και της λέει:

-Εγώ σε βοήθησα και έγινες καλά. Τώρα πρέπει να πας στην Πάτμο, όπου ευρίσκομαι και να με ευχαριστήσεις!

Διηγήθηκε άλλοτε η Χανιώτισσα πνευματική του θυγατέρα, η κ. Μαρίκα Κουφάκη, κατόπιν Αμφιλοχία μοναχή, η ιεραποστολος και ορφανοτρόφος των Χανίων, ότι τον Νοέμβριο του 1954 επισκέφθηκε τον Γέροντα στην Πάτμο και την φιλοξένησε στο Ιερό Κοινόβιο του Ευαγγελισμού. Επί δύο ημέρες παρέμεινε στον πύργο του Μοναστηριού. Την τρίτη ημέρα ο προορατικός Γέροντας επέμενε να μην κοιμηθεί πλέον στο μέρος αυτό, πράγμα που έγινε. Την νύκτα εκείνη έπεσε ακριβώς στο κρεβάτι του πύργου κεραυνός. Ο Όσιος είχε σώσει με την επιμονή του και την προόρασή του με θαυμαστό τρόπο την επίσης οσία αυτή Γερόντισσα των Χανίων.

Ο Όσιος Γέροντας μian ημέρα που βρισκόταν στο κελλί του ακούει μια άγνωστη φωνή να τον καλεί στην Ικαρία να την σώσει. Του είπε ότι ονομαζόταν Ελένη. Όπως καλός ποιμήν που σπεύδει να σώσει το «απολωλός» πρόβατο, δεν χάνει καιρό, κατεβαίνει στο λιμάνι του νησιού και, ως εκ θαύματος, ευρίσκει ιστιοφόρο που έφευγε για την Ικαρία. Θαλασσοδαρμένος φθάνει στον προορισμό του και αμέσως ρωτάει αν υπάρχει κάποια Ελένη που είχε άποιο πρόβλημα και πληροφορείται ότι είναι μία χήρα που προ ημερών έχασε τον άνδρα της. Αμέσως ρώτησε να μάθει τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της. Δεν ζήτησε να ξεκουράσει το κουρασμένο σαρκίο του από το ταξίδι, αλλά έσπευσε χωρίς καθυστέρηση. Άκουγε την φωνή της Ελένης επιτακτικά να τον καλεί. Εκεί που βάδιζε βλέπει μια έξαλλη γυναίκα να τρέχει απελπισμένη. Χωρίς να την γνωρίζει

την φωνάζει με το όνομα της και λέγει:

-Ελένη που πηγαίνεις; Για σένα ήλθα!

Και η πονεμένη γυναίκα συνέρχεται, βλέπει τον πνευματικό, σκέπτεται αυτό που θα έκανε και εξομολογήθηκε ότι εκείνη την στιγμή πήγαινε να πνιγεί στην θάλασσα. Η γυναίκα σώθηκε, το θαύμα έγινε, όπως η ίδια αργότερα το εξιστόρησε.

Σύμφωνα με άλλη μαρτυρία της κ. Μαρίκας Κουφάκη, συνέβη κάποτε να δημιουργηθεί ένα απόστημα στο πόδι του Οσίου Αμφιλόχιου. Βρισκόταν τότε στην Πάτμο. Τον εξέτασε ένας γιατρός και του είπε ότι έπρεπε να χειρουργηθεί επειγόντως. Αυτό, όμως, θεραπεύθηκε θαυματουργικά, όπως της διηγήθηκε ο ίδιος, όταν τον συνάντησε αργότερα στην Αθήνα. Τον ρώτησε:

-Γέροντα, πως εξαφανίσθηκε το απόστημα;

-Ο Άγιος Νεκτάριος με έκανε καλά, απάντησε.

-Τον είδατε τον Άγιο Νεκτάριο εσείς; Πως έγινε;

-Ευλογημένη! Φθάνουν τα δικά μου μάτια ως εκεί; Τα γυαλιά μου βλέπουν αυτά τα πράγματα;

Εκείνη επέμεινε:

-Πείτε μου· πως έγινε το θαύμα;

-Να, όταν ο γιατρός έκανε την διάγνωση, το βράδυ που έμεινα μόνος μου, ζήτησα από τις αδελφές να μου ανεβάσουν στον Πύργο το λείψανο του Αγίου. Και όταν μείναμε μόνι, του είπα:

-Φίλοι, δεν είμαστε; Σε παρακαλώ, τώρα να με βοηθήσεις!

Και το πρωί δεν υπήρχε τίποτε. Μόνο μια μελανή κηλίδα. Έτσι, είδα και το πόδι του εκείνη την στιγμή. Είδα την μελανή κηλίδα που δεν είχε ούτε ερεθισμό ούτε φλεγμονή.

Το νερό εκπλύσεως των ιερών λειψάνων του Οσίου από την ημέρα της ανακομιδής του έχουν θαυματουργική δύναμη. Με αυτό θεραπεύθηκε από παγκρεατίτιδα η νύμφη του πνευματικού της Μονής, πατρός Ηλία, το 1991. Με αυτό πολλά θαύματα έχει δει και το πνευματικό τέκνο του Οσίου, ο πατήρ Αμφιλόχιος, στο Αλιβέρι της Ευβοίας. Αλλά και μόνο η επίκληση του ονόματος του Οσίου τον θεράπευσε από ισχυρό κολικό των νεφρών ρίχνοντας αμέσως τις πέτρες που είχαν σε αυτό δημιουργηθεί.

Ο Γέροντας δεν ήταν μόνο ιατρός των σωμάτων ήταν και των ψυχών.

Μια ημέρα βρισκόμενος στην Αθήνα για παρηγοριά θλιβομένων τον σταματάει ένας νέος και με θράσος τον πιάνει από τον ώμο και του λέει:

-Παπά, εσύ πιστεύεις στον Θεό;

Ο Γέροντας τον κοίταξε με έκπληξη και με συγκίνηση και του απαντάει:

-Παιδί μου, η χάρη του Θεού είναι για όλους τους ανθρώπους.

-Παπά μου, χάνομαι! Βοήθησέ με! του είπε εκείνος με αγωνία.

Τότε ο Γέροντας εξασφαλίζοντας χώρο για εξομολόγηση παρέμεινε πολύ ώρα μαζί του.

Στο τέλος, όταν άνοιξε η πόρτα και βγήκαν, ήταν και οι δύο τους κατασυγκινημένοι και με την ιλαρότητα διάχυτη στα πρόσωπό τους. Ο άγνωστος, στη πρόσωπο του Οσίου είδε κάτι το ξεχωριστό και αγκιστρώθηκε από αυτόν, για να βρει τελικά τον Χριστό. Ο Γέροντας, φιλοξενούσε ακόμη και τους εχθρούς. Και στην μεγαλύτερη στεναχώρια γελούσε εφαρμόζοντας το Παύλειο « ευχάριστοι γίνεσθε» (Κολοσ. γ 19). Μετά έπαιρνε στάση σοβαρότητας και έλεγε:

-Με τον παραστρατημένο άνθρωπο, ποτέ να μην έλθεις σε διένεξη, γιατί θα τον χάσεις. Άφησέ τον να σκεφθεί καλύτερα, ηρεμότερα.